

Arrest

nr. 158 220 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 15 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Het staat niet ter discussie dat de Belgische autoriteiten op 21 oktober 2014 overeenkomstig artikel 12.1. van de verordening 604/2013/EG (hierna: Dublin III-verordening) een overnameverzoek richtten aan de Italiaanse autoriteiten. De Italiaanse overheden hebben het overnameverzoek niet beantwoord. Op 29 december 2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van artikel 22.7 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

In casu dient derhalve rekening te worden gehouden met de bepalingen van artikel 29.1 van de verordening 604/2013/EG dat bepaalt dat de overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de definitieve beslissing op het beroep of op het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft. Voorts bepaalt artikel 29.2 van de verordening 604/2013/EG dat “(I)ndien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, (...) de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, (komt) te vervallen, en (...) de verantwoordelijkheid over(gaat) op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij omwille van detentie niet kon worden verwijderd of dat zij onderdook.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden de rechtstoestand van de verzoekende partij gewijzigd is, aangezien de Italiaanse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische autoriteiten.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 29 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat zij niet akkoord gaat met de stelling dat geen belang meer voorhanden is daar de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor haar asielaanvraag en licht toe dat zij “veiligheidshalve” heeft gevraagd om te worden gehoord, daar de termijn van 6 maanden weliswaar is verstreken maar de verwerende partij deze kan verlengen tot 18 maanden wanneer zij meent dat er sprake is van onderduiken. De voorzitter wijst erop dat de verwerende partij niet heeft gevraagd om te worden gehoord en dus niet betwist dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de*

asielaanvraag op haar is overgegaan. De verwerende partij betwist niet dat de termijn van zes maanden waarvan in de Dublin-III Verordening sprake is verstreken is en sluit zich aan bij de beschikking.”

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting laat de verzoekende partij na haar belang bij de huidige vordering uiteen te zetten, daar zij louter stelt dat zij *“veiligheidshalve’ heeft gevraagd om te worden gehoord, daar de termijn van 6 maanden weliswaar is verstreken maar de verwerende partij deze kan verlengen tot 18 maanden wanneer zij meent dat er sprake is van onderduiken.”* Ter terechtzitting stelt de verwerende partij uitdrukkelijk niet te betwisten dat de termijn van zes maanden is verstreken en sluit zij zich aan bij de beschikking. Met haar pleidooi ter terechtzitting weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 15 september 2015 niet.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 15 september 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 15 september 2015 is het beroep dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS